

РЕШЕНИЕ

№ 1212

гр. София, 21.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в публично заседание на 20.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **5017** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалби на [фирма] и [фирма] срещу Решение № 4705/2011г от 20.04.2012 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което е уважена жалбата на В. В. Е. и са наложени на жалбоподателите имуществени санкции за нарушение чл.2 и чл.4 от ЗЗЛД осъществено чрез действия по неправомерно обработване на лични данни.

Жалбоподателят [фирма] навежда доводи за незаконосъобразност на решението на КЗЛД като постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Твърди, че лицето сезирало комисията е неин член и нямало доказателства, че си е направило отвод. Липсвала съразмерност между наложеното наказание и фактическата обстановка. Административният орган не бил изяснил фактическата обстановка и мотивирал решението си с неправилно възприети факти и констатации. Не било изяснено също кои точки от чл.2 и чл.4 от ЗЗЛД са нарушени. Сочи също, че няма единство между посочените като нарушени правни норми и словестното описание на вменените нарушения. Моли да се отмени решението, като при условията на евентуалност, да се намали наложената имуществена санкция./съгласно допуснато в с.з. на 24.10.2012г. уточнение на петитума на жалбата/.

Жалбоподателят [фирма] навежда доводи за незаконосъобразност на решението на

КЗЛД като постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Излага подробни съображения, че оспореното решение е постановено при явен конфликт на интереси, тъй като В. Е. по чиято жалба е започнало административното производство е член на КЗЛД и действията му попадат в обхвата на ЗПУКИ. Административният орган бил извършил неправилна и непълна преценка на доказателствата, налице били вътрешни противоречия в оспорвания акт. Не било взето предвид, че действията на НЕТ ИС С. по предоставяне на личните данни били изцяло съобразени с чл.15 и чл.37 от Общите условия. Изложеното водело до извод за необоснованост на Решението. Твърди също, че дори и да се приеме, че е налице нарушение то е малозначително, поради което и санкцията била прекомерно завишена. Моли да се отмени решението, като при условията на евентуалност, да се намали наложената имуществена санкция./съгласно допуснато в с.з. на 20.02.2013г. уточнение на петитума на жалбата/.
Отвeтникът - Комисията за защита на личните данни чрез порцесуалния си представител оспорва жалбата по съображения изложени в с.з. и в писмени бележки.
Заинтересованата страна – В. Е. в писмено становище /л.121/ излага съображения за неоснователност на жалбите.

Административен съд, София- град, като взе предвид представените по делото писмени доказателства, обсъдени в тяхната съвкупност и взаимна връзка и становищата на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по жалба от 30.09.2011г. на В. Е., в която твърди, че БТК АД е злоупотребила с негови лични данни като му е изпратила месечна сметка за интернет услуги, без да има сключен договор с компанията и без да е абонат. Към жалбата е приложил копие от месечната сметка издадена на 8.09.2011г.

С оглед изясняване на обстоятелствата по жалбата с писмо, изх. № 4705/11/7.10.2011г. Председателят на КЗЛД, на основание чл. 26 от Административнопроцесуалния кодекс е уведомил БТК АД за започнатото административно производство, като на основание чл. 36 от АПК е указано да представи писмено становище.

На 21.10.2011г. БТК АД депозира в КЗЛД становище в което сочи, че личните данни на В.Е. са обработени единствено и само за целите на сключения между НЕТ ИС С. ООД и БТК АД договор от 1.08.2011г. за продажба на активи.

С Решение на КЗЛД от заседание, проведено на 14.12.2011 г. (Протокол № 50), жалбата е обявена за допустима и насрочена за разглеждане по същество на 18.01.2012г., страни в административното производство са конституирани жалбоподателя В. В. Е. и ответна страна – БТК АД като администратор на лични данни.

В проведеното на 18.01.2012г. заседание (протокол № 4) е конституирана като администратор на лични данни [фирма], като му е дадена възможност да представи становище и доказателства за наличието на допустимост на обработването на личните данни на В.Е.. [фирма] оспорва жалбата.

С Решение на КЗЛД от заседание проведено на 29.02.2012г (Протокол № 10) жалбата е обявена за основателна, наложени са имуществени санкции за нарушение на чл.2,ал.2 и чл.4 от ЗЗЛД на БТК АД в размер на 21 000лв. и за нарушение на чл.2 от ЗЗЛД на [фирма] в размер на 15 000лв. На 20.04.2012г. КЗЛД постановява

оспореното в настоящото производство Решение № 4705/2011г.

Представена е по делото административната преписка, приети са като доказателства съдържащите се в нея документи.

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, при извършената по реда на чл. 168 АПК служебна проверка досежно законосъобразността на оспореното решение на основанията, посочени в чл. 146 АПК, приема за установено от ПРАВНА СТРАНА следното:

Жалбите са подадени в срока по чл. 149 от АПК от надлежни страни с правен интерес от обжалване, поради което са допустими.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, поради което не е нищожно. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД и чл.38 ал.1 и 2 ЗЗЛД именно Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица, както и жалби на трети лица във връзка с правата им. Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в открито съдебно заседание съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация и след конституиране и призоваване на страните, приемане на техните становища, като решението е взето с мнозинство от общия брой на членовете на административния орган (чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД).

Целта на Закона за защита на личните данни е да се гарантира неприкосновеността на личността и личния живот, като се защитят физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни и се регламентира правото на достъп до събираните и обработвани такива данни. Предвидената в закона защита на личните данни не е абсолютна и подлежи на ограничение в изрично предвидени в закона случаи. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД изрично урежда хипотезите, при наличието на които се допуска обработването на лични данни. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия.

По жалбата на [фирма]

Преди всичко, предвид естеството на казуса и приложимия закон, наведеното в жалбата възражение, че е налице "конфликт на интереси" за В. Е. като член на КЗЛД не може да бъде предмет на разглеждане в настоящото производство. Постановения в жалбата на [фирма], както и в тази на [фирма] въпрос се свежда до това би ли могъл В. Е., в качеството му на член на КЗЛД, да повлияе върху безпристрастното и обективно решение на КЗЛД като колективен орган по повод депозираната от него жалба. От приложените с административна преписка протокол № 50 от заседание от 14.12.2011г. в което административният орган се е произнесъл по допустимостта на жалбата се установява, че лицето си е направило отвод. В следващото заседание за разглеждане жалбата по същество, проведено на 18.01.2012г. (протокол 4) В. Е. отново се е отвел по депозираната от него в качеството му на физическо лице жалба. Ето защо, неоснователни са възраженията, че липсвали доказателства, че заинтересованото в настоящото производство лице си е направило отвод.

На следващо място, налице е сключен договор № 85311 на 7.06.2011 г. при условията на чл.18а от Общите условия на доставчика, между жалбоподателя [фирма] и В. Е. за доставка на услуга достъп до интернет, към който неразделна част

са включени Общите условия за ползване на услугите на дружеството и в който е уговорено, че е валиден до тогава докато има неизтекъл авансово предплатен период от клиента (т.2.2). Видно от приложенияте към административната преписка доказателства на 6.07.2011г. е заплатена интернет услугата по договора № 85311. Това е и последното авансово плащане. Ето защо, авансово предплатения период по договора е изтекъл на 7.08.2011г., тоест след тази дата, при невнасяне на месечната такса, срока на договора е изтекъл. В сключения договор № 85311 от 7.06.2011г., абонатът В. Е. е удостоверил съгласието си с Общите условия с подписването на договора. В т. 37 от Общите условия е посочено, че доставчикът по всяко време от действието на договора с клиента има право едностранно да прехвърли отчасти или изцяло правата и задълженията си по този договор на избрано от доставчика трето лице, като същевременно в т.15 от Общите условия е посочено, че клиентът се съгласява необходимите лични данни да бъдат предоставени от доставчика на трети лица-администратори или оператори на лични данни по см. на ЗЗЛД с цел изготвяне кредитна оценка и събиране на вземания, дължими по тези Общи условия. От своя страна [фирма] като продавач, по време на действащия между В. Е. и [фирма] цитиран по -горе договор за предоставяне услугата интернет, е сключил на 1.08.2011г. споразумение (договор) с "БТК АД за продажба на активи, по силата на който БТК АД купува определени активи на абонати получаващи услуга/и от продавача в съответствие с валиден и действащ писмен договор, като от 1.09.2011г. купувачът БТК АД има право да инкасира плащания от абонатите. Подписвайки договора от 7.06.2011г. се счита, че заинтересованата страна е била запозната с тези Общи условия. По силата на безусловното приемане на Общите условия с подписването на договора във връзка с т. 37 и т.15 от същите, В. Е. е дал изрично, в писмена форма своето съгласие за предоставяне на личните му данни на трети лица по начина и във формата, предвидени в Общите условия. Ето защо, изискването за допустимост на обработване на личните данни визирано в чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД е спазено. Обработването на лични данни от [фирма] в качеството му на „администратор на лични данни” /чл. 3 от ЗЗЛД/ по см на § 1 т.1 ЗЗЛД чрез предоставянето им, е било извършено на основание чл. 4, ал. 1, т. 2 ЗЗЛД. При това положение, съдът прави извод, че са неправилни изводите на административния орган, че [фирма] е предоставило личните данни на В. Е. на [фирма] без да има основание за това. Не е подкрепен с доказателствата по делото и не кореспондира с тях, и извода изложен в оспореното решение на КЗЛД, че това е станало след прекратяване договорните им отношения. Безспорно се установи, че договора за продажба на активи между жалбоподателите е сключен на 1.08.2011г., тоест по време на валидно действие на договора между В. Е. и [фирма]. Действията на [фирма] не могат да се квалифицират като нарушение на защитени права на заинтересованата страна по смисъла на ЗЗЛД. Правомерно събраните от посоченото дружество лични данни са и правомерно предоставени на БТК АД. Физическото лице В. Е. е дало съгласие личните му данни да се предоставят на трети лица, като и те са обработвани само за целите за които са предоставени в изпълнение на законовото задължение по чл.2 ал.2 от ЗЗЛД.

По жалбата на [фирма]

Преди всичко, съдът изложи подробни мотиви по -горе, че е неоснователно възражението, че липсват доказателства за отвод на заинтересованата страна при разглеждане на депозираната от него жалба в качеството му на ФЛ пред КЗЛД, поради

което и намира за ненужно да ги преповтаря.

Основателни са възраженията обаче, че административният орган не е изяснил и посочил какво точно нарушение е извършено от БТК АД и е налице вътрешно противоречие в констатациите и изводите. Посочено е, макар и двусмислено, че БТК АД е злоупотребила с лични данни на В. Е. като му е изпратила месечна сметка за интернет услуги при липса на сключен договор между тях и поети задължения по него за заплащане на суми. В този смисъл е и жалбата на В.Е. до КЗЛД въз основа на която е образувано административното производство. Важно е да се отбележи, че тези оплаквания са гражданскоправни свързани с търсене на недължими суми, тоест такива без правно основание и не са от компетентността на административния орган и съд. Ако се приеме, макар и да не е изрично изразено, че се е твърдяло от В.Е. и възприето от административния орган, че [фирма] не е осигурил достатъчно надеждно ниво на защита на личните му данни, защото се съдържат в издаваните от оператора месечни сметки, доставяни му на адреса, съдът не може да възприеме, че е допуснато нарушение при обработването на личните данни. Общозвестен е факта, че [фирма] е голямо дружество, предоставящо комуникационни услуги на милиони абонати, като на всички тях се изпращат ежемесечно месечни сметки в запечатани пликкове. В месечната сметка, както и върху плика в който е поставена са посочени единствено три имена и адрес на лицето за което са предназначени. Използването на имена и адрес, без наличието на друга идентифицираща информация /напр. ЕГН/, която се явява задължителен елемент, за да бъде изпълнено условието на чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД по отношение на съдържанието на понятието лични данни, не може да се приеме за действие, с което се нарушават разпоредбите на ЗЗЛД. /В. Решение № 9499 ОТ 02.07.2012 Г. ПО АДМ. Д. № 5758/2012 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС/. Единният граждански номер е една от основните данни за гражданската регистрация на лицата, съгласно чл. 8 от Закона за гражданската регистрация. По силата на чл. 1, ал. 8 от ЗЗЛД, условията и редът за обработването на единен граждански номер и на други идентификационни номера с общо приложение се уреждат в специални закони и следователно може да се приеме, че ЕГН-тата представляват лични данни по смисъла на закона и при техните обработка и съхранение се прилагат разпоредбите на ЗЗЛД. В случая обаче, БТК АД не е посочило в изпратената до заинтересованата страна месечна сметка и още по- малко върху плика в който е поставена ЕГН- то му, при което по никакъв начин не е нарушила вменените му по закон в чл.2 ал.2 и чл.23 ЗЗЛД задължения. От изложеното в мотивната част на оспореното решение по никакъв начин не става ясно за какво точно нарушение, съотносимо към някои от изброените в чл.4 ал.1 хипотези е наложена имуществена санкция на дружеството, конкретната точка от посочената разпоредба не е посочена в диспозитива на решението на комисията. Това води до невъзможност да се установи за какво точно вменено нарушение е санкционирана БТК. Ето защо, обжалваното решение е издадено в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4, пр. 2 от АПК. В него липсват посочени правните основания за налагане на имуществените санкции. Като нарушени са посочени единствено нормите на чл. 2 и чл. 4, от ЗЗЛД без конкретната хипотеза, която не може да се изведе и от фактическите констатации на органа, предвид че съдържат в себе си вътрешно противоречие и липса на единство, поради което правото на защита на жалбоподателя/ите е нарушено. / В този смисъл Р № 10607 ОТ 15.07.2011 Г. по адм. д. № 3968/2011г., V ОТД. на ВАС, оставено в сила с Р № 15152 ОТ 18.11.2011 Г. по адм. д. № 12632/2011 г., 5 ЧЛ. С-В на ВАС /. Основателно е

оплакването за нарушение на чл. 59 АПК, тъй като в оспореното решение не са посочени правните, а и липсва единство на фактическите основания за издаването му. По същество те представляват юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. Колективният административен орган се е позовал на нормативната уредба регламентираща правомощията му, но не е посочил, (респ. е направил неверни, несъответстващи на доказателствата) изводи послужили за издаването на акта.

Съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т. е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос. Съгласно изискването за форма, регламентирано в чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт следва да съдържа фактическите и правните основания за издаване на акта, т.е. да бъде мотивиран. Мотивите следва да сочат какви фактически констатации е направил административният орган при издаването на акта и въз основа на какви доказателства. В случая оспореното решение като краен такъв от формираната обща воля на колективния орган следва да е мотивиран по отношение липсата или наличието на конкретните законово установени изисквания за защита на личните данни, както и да посочва и фактите и доказателствата, въз основа на които се извежда. Изискването за мотивировка, изведена от конкретни доказателства, представлява една от гаранциите за законосъобразност на акта, които законът е установил за защита на правата на страните в административното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки: с излагане на мотиви се довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал или отказал да издаде административния акт, което подпомага страните в избора им на защита, а от друга страна, улеснява контрола върху законосъобразността и правилността на акта, който се обжалва, разкрива и възможност за контрол над административните актове, в които въпросът е решен от административния орган по целесъобразност, но са надхвърлени рамките на оперативна самостоятелност. / Р № 948 ОТ 22.01.2009 г. по адм. д. № 13210/2008г., III ОТД. на ВАС /

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл.168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания административен акт са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушения на материалния закон. Жалбите са е основателни и следва да бъдат уважени.

Предвид основателността на главните искания, съдът не дължи произнасяне по евентуално предявените такива за намаляване на имуществените санкции.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на основание чл. 143, ал.1

АПК ответникът следва да заплати на жалбоподателите съдебни разноси, а именно на [фирма] разноси общо в размер на 200 лв. от които 150 лв. на осн. чл.78, ал.8 ГПК и 50 лв.д.т. Ответникът чрез процесуалния си представител е направил възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на [фирма], на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК, което възражение е основателно. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът присъжда по-нисък размер на разноските, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която е издадена на основание чл. 121, ал. 1 във връзка с чл. 36 и чл. 38 от Закона за адвокатурата, в случаите на чл. 78, ал. 5 от ГПК "присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба"..Според чл. 8 от Наредба № 1/9.07.2004 г., "за защита по административни дела възнаграждението се определя съобразно разпоредбите на чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2". В случая, с оглед предмета на делото - проверка на законосъобразността на административния акт, а не преценка на стойностното изражение, не е налице определен материален интерес, поради което е приложима не втората, а първата хипотеза - възнаграждение като за неоценяем иск, за което е предвидено такова в размер на 150 лева. На фона на тези съображения, уговореното и заплатено възнаграждение за делото от [фирма] е прекомерно завишено и следва да бъде намалено до нормативно полагащото се - 450 лева. В този смисъл и определение № 11396 от 18.09.2012 г. по адм. д. № 7610/2012 г., IV отд. на ВАС.Ето защо, на [фирма] се дължат разноси в размер общо на 500 лв., от които 450 лв. адвокатско възнаграждение и 50 лв. дт.

Воден от горното, Административен съд София-град на осн. чл.172, ал.2 АПК

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 4705/2011г. от 20.04.2012 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД).

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на [фирма] съдебни разноси в размер общо на 200 лв.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на [фирма] съдебни разноси в размер общо на 500 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

